

се, че тука довѣрието трѣбва да бѣде съвершенно: ние трѣбва колкото е възможно по малко да се намѣсваме въ тѣзи трогателна и неварушима интимность. Оставете, оставете да се растварятъ въ дѣтински джрдорения тѣзи мечти които възрастѣта ще заличи твърдѣ скоро.

Но, отъ всичкитѣ наши чувства, най деликатното е може би чувството мѣжду братътъ и сестрата. Любовта на сестрата къмъ братътъ е едно неопрѣдѣлено уважение за прѣвъсходството на силата и разумътъ му, но едно уважение което не е придружено отъ длъжността на покорността, нито отъ страхътъ на властѣта, и което, слѣдователно, е безъ унижение и не бунтува никакъ естественната независимостъ: то е едно уважение съединено съ чувството на равенството, то е едно уважение смѣсено съ любовъ, но съ една жива, пълна, съвършена любовъ, гдѣто сърдцето се дава безъ нѣкакъвъ страхъ; тя е една фамилиярна и свободна любовъ, толкова чиста колкото и жива. Отъ страна на братътъ, братското чувство е като единъ видъ покровителство, но безъ сила, безъ властъ, безъ отговорность; отъ тука се явява едно щастливо, вѣселъ, нѣжно чувство, безъ смѣшение на ония страхове, на ония съмнѣния които се смѣсватъ съ бащинското чувство. Любовта мѣжду братътъ и сестрата туря по срѣдъ тѣхъ онова което е най приятно и най деликатно въ отношенията на двата пола, безъ нѣкакъвъ примѣсъ на нѣщо нечисто и покварено.

Ролята на братътъ прилича повече на ролята на бащата, а ролята на сестрата при-